

ΡΩΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στο έννενηντα τέσσερα και χίλια οκτακόσα
νάναι καλά ο Λόρδος μας να φάμε κι' άλλα τόσα.

Δέκατος ο χρόνος είναι
κι' εδρα πάλιν αι' Αθήναι

Τῶν ὄρων μας μεταβολή. — ενδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει.
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Ἐνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχωμε.
καὶ ἑστῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δὴλην — διγῶς νάζω κι' ἐντροπὴν.
Ἐνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **ἀπὸ φράγκα εἶναι μόνο.**

γιὰ τὰ ξένα ὁμοῦς μερὴ — **δύνα φράγκα καὶ σὸ χέρι.**
Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἔγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν περὶ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίλι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σὰρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

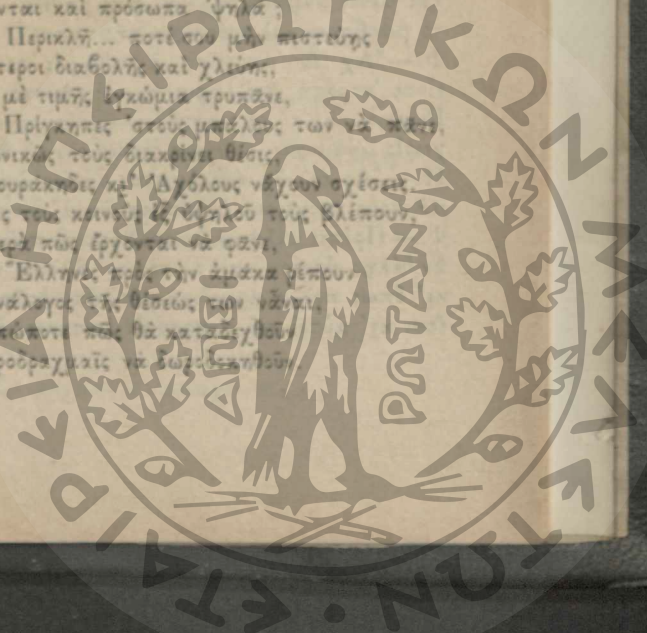
Ἐννάτη Ἀπριλίου,
σφρίγος τοῦ Βασιλείου.

Τετρακόσα ἐξήντα κι' ἐννιά,
τῆς Λαμπρῆς ἀριόδουν τάρνιά.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Πάει λοιπὸν κι' ὁ Ἀχολος, ὁ παίξας τόσον ρόλον,
τιμὴ καὶ δόξα τῶν Ρωμηῶν τῶν ἀγαθῶν κι' ἀχόλων,
αἰὼν ἐκβαρβαρώσεως μεγάλη καὶ τελεία,
ποῦ τοῦπρεπαν τοῦλάχιστον σαράντα Μανσωλεῖα.
Ἦλθε νὰ φάη, Περικλῆ, κι' οὐχὶ νὰ διορθώση,
κι' εἰς τοῦτο τὸν συνέτρεξαν συμπατριῶται τόσοι.
Ἦλθε νὰ φάη, Περικλῆ, μὲ λαίμαργον νεότητα
καὶ μόλις τῶπε τόκανε μὲ θάρρος πατριώτου
καὶ μ' ὄλην τὴν ἐπίζηλον ἐκείνην γενναιότητα,
ποῦ διακρίνει τοὺς Ρωμηοὺς τοῦ Γεωργίου πρώτου.
Ἦλθε νὰ φάη, Περικλῆ... μὰς τῶπε, μὰς τὸ σφύριξε,
μὲ σάλπιγγα Τυρρηνικὴν παντοῦ τὸ διεκήρυξε,
καὶ τοὺς Ἀρείους Πάγους μας καὶ ἑστὰς ἀρχαίας Πνύκας,
ἱεῖται τὴν γεῦσιν τοῦ ἀχνίζων λουκουμάς,
κι' εὐσυνειδήτως ἔφαγε τὰς παρακαταθήκας
κι' ἄφησε τὴν διόρθωσιν ἑστὸς ἄλλους καὶ σ' ἐμας.
Ἄλλ' ὅταν λέγῃς φανερά καταμεσῆς τῶν ὁρόμων
πῶς ἦλθες μόνο γιὰ νὰ φᾶς σὲ τούτῃ τὴν λοκάντα
τότε σὲ βάζουν σὸ σκαμνὶ συμφώνως πρὸς τὸν νόμον
καὶ μὲς σὸ φρέσκο σὲ σφαλοῦν χωρὶς νὰ ξέρῃς γιάντα.
Τοῦτο εἶναι πάντοτε ὁ τῶν φαγάδων κληρὸς
κι' ἔτσι ποῦ λὲς τὴν ἔπαθε κι' αὐτὸς ὁ νέος ἥρωας.
Ἦψ, μωρέ, σὰν φαίνεσαι σὸν ἕνα κι' ἄλλον χάχα
πῶς τὰ στραβά κι' ἀνάποδα τὰ διορθῶνεις τάχα,
κι' Ἦψ σὸν κόσμῳ τσαμπουνᾷς καὶ λὲς πῶς διορθῶνεις
ἐν παραβύστω καλοτῶς κι' ἐν τῇ κρυπτῇ τσιπόνει,
νῦν γιὰ φιορε τῆς τιμῆς, βρε Περικλῆ, περνᾷς,
εἰ μὴ καὶ σ' ἄλλον Ἐκκλησιὰ καθβάλα προσκυνᾷς.

καθβάλα μπαίνειις σὴν Αὐλὴ καὶ μὲς σὸ κάθε σπῆτι,
καθβάλα τρῶς ἀντίδωρο κι' ἀπ' τὸν Μητροπολίτη,
καθβάλα τρέχεις καὶ πατεῖς σὲ πλήθη πειναλῆα
καὶ πῆχνεις καὶ τὴν Ἀλεποῦ κοντὰ σὸν Βασιλέα.
Λοιπὸν σοῦ λέγω, Περικλῆ, ἂν θέλῃς τοῦ λοιποῦ
νὰ προσκαλῆσαι πάντοτε καὶ σὺ σὴν Ἀλεποῦ,
ἂν θέλῃς σφάγιον καὶ σὺ νὰ μὴν προσέλθῃς θυμά,
ἂν θέλῃς καὶ τόνόρε σου ποτὶ νὰ μὴν ξεπίτῃ,
νὰ κλῖνῃς πάντοτε ἐν κρυπτῇ τοῦ Κότταρη τὸ ρῆμα,
ἐκεῖνο τὸ πασίγνωστον, τὸ κλιέτω, κλιέτεις, κλιέτεις.
Τότε καὶ νόμους δὲν ψηφᾷς κι' Εἰσαγγελίς δὲν τρέμεις,
τότε γιὰ σένα σκιάζεται κι' ἡ λευκοχίτων Θέμις
καὶ γίνεται, βρε Περικλῆ, παντοτεινὴ σου σκιάβα,
κι' οὐδὲ τολμᾷ τῶν λειτουργῶν τῆς Θέμιδος ἡ γκλάβα
νὰ ρεζιλίψῃ κύριον ποῦ στὰ κρυφὰ σουφρώνει
καὶ φαίνεται πῶς προσπαθεῖ πολλὰ νὰ διορθῶνῃ.
Π.—Μὰ δὲν μοῦ λὲς, βρε Φασουλῆ, μὲς σ' ἄλλα τὰ πολλὰ
ἀλήθεια πῶς ἐνίχονται καὶ πρόσωπα ἴνθα,
Φ.—Θεὸς φυλάξει, Περικλῆ... ποτὲ σὺ μὴν πιστεύῃς
πῶς ἄνθρωποι ἀνώτεροι διαβολῆς καὶ γλίστῃς,
ὅπου τ' αὐτιά μας μὲ τιμῇ, ἐγκώμια τρυπᾷ,
ποῦ πιθανὸν κι' οἱ Πρίγκιπες αὐτοῦ μεγάλου τῶν νὰ καὶ,
ποῦ φθονητὴ κοινωνικὰ τοὺς ἐπακροῖναι θέλῃς,
ἔμπορὸν μὲ Πατσουρακῆδες καὶ Ἀχολοὺς νάχουν σέβας.
Αὐτοὶ τοὺς κλέπτας τοῦ κοινῶν ἐκ τῆς τοῦ κλέπτου,
αὐτοὶ δὲν λένε φανερά πῶς ἐργάζονται νὰ φάνῃ,
κι' ἂν κάποτε εἰς Ἑλλάδα ἔρῃς, ἂν ἀμάχα γέπου,
πρέπει κι' αὐτὴ ἀνάλογα εἶς θεοῦ τῶν νάχῃς,
καὶ μὴν πιστεύῃς ποτέ πῶς θὰ καταγέτοῦ
γιὰ κάμποσαις ψωροσφαγαῖς καὶ δωροδοκίαις.

Κι' αν τούς καθίσουν 'στό σκαμνί, εκείνο θα βαρύνει, κι' όπως γυμνή 'στους δικαστάς απέμειναν ή Φρόνη, κι' αυτοί τό σώμα τό σφριγών ιδόντες γυμνωμένον έμέσως τήν ήθώσαν μετά πολλών επαίνων, τοιουτοτρόπως, Περικλή, κι' Θέμις θα τρομάξει με τούς μεγάλους λειτουργούς και μερικούς έν τέλει σάν δείξουν πώς με 'σώδρακα φτειασμέν' από μεταξύ κρυφίως γαργαλίζονται τ' άμόλυντά των σκέλη.

Κι' ύστερα κάθονται κι' εγώ μαζί σου νά τσακωνώμαι και περί βέλτιώσεως συχνά νά ξεθερκώνωμαι σάν πατεντάτος κουτεντές και βλάξ από τούς βλάκας, και τοῦ τσιφούτη Μωϋσή νά προσκυνώ τας πλάκας, που τής κλοπής τήν ήθονήν ρητώς άπαγορεύουν εἰς όσους σάν τόν 'Αχολο Πρωτοδικεία κλέβουν.

Ω! μά τήν δόξαν, Περικλή, τοῦ πάλαι Παρθενώνας, φλίζ πρό πολλοῦ με πυρπολεῖ και δυνατό μεράκι κι' εγώ νά κλίσω κάτι τί καν μετά σου καν μόνος έστω και σάν τόν 'Αχολο και σάν τόν Πατσουράκη.

Ελύσσαξα, βρέ Περικλή, και δέν άντέχω πιά, 'βαρέθηκα νά συζητώ με τήν παληανθρωπιά... τας έντολές τοῦ Μωϋσή θα καταφασκελώσω πρίν με τής φτώχειας τής τιμαῖς φαμελικῶς κρεπάρω, κι' επίτρεψε τό χέρι μου 'στήν τσέπη σου ν' άπλώσω και τάδειο πορτοφόλι σου τουλάχιστον νά πάρω.

Δέν βγαίνει τίποτα, μωρέ, με τής έφημερίδες και προκοπή δέν γίνεται με δεκαετηρίδες, μόνο σέ πέρουν 'στό μεζέ τά πεινασμένα πλήθη, αν δέ νομίζης, Περικλή και πρώτο κουφαϊδόνι, πώς πάντα με τών Καλαμών θα ζής τό κολούθι, χώσου 'τόν τάφο ζωντανός καθώς τήν 'Αντιγόνη.

Κι' όταν σημάνη μιὰ φορά δευτέρα παρουσία ο Πλάστης τότε θα στραφή και 'στήν 'δική σου κλάσει και θα σου 'πῇ «βρέ ποιητή και ψωροφντασία, επίτηδες μέσ 'στών Ρωμηών σ' έτίναξα τήν πλάσι για νά 'μπορέσης κάτι τί και σύ νά σαουρώσης, κι' οὐτ' ένα δέν κατώρθωσες πλησίον νά σουφρώσης, μά μόνο με τών Καλαμών έζούσες κολούθι... φτού! νά χαθῇς, παληανθρωπε, αλήθεια κι' άπ' αλήθεια.

Αύτά, καυμένη, θα σου 'πῇ ο Πλάστης θυμωμένος, και σύ με κατακόκκινη σφραγίδα βουλωμένος θα ψήνεσαι 'στήν κόλασι μαζί με τούς διαβόλους χειρότερ' από σήμερα, όπου σέ ψήν' ή κρίσις, κι' άπάνω 'τόν Παράδεισο θα βλέπης τούς 'Αχόλους κι' άμάν νερό θα τούς ζητῇς τήν γλώσσα νά δροσίσης, όμως εκείνοι, Περικλή, μηδέν σταλιά θα ρίχνουν κι' όπισθια μεταξωτά γελῶντας θα σου δείχνουν.

Π.—Εἶναι καιρός ν' αφήσω πιά τήν ψωροφαντασία και τής έκθαρβάσεως νά νοιώσω τήν ουσία... από τήν έκθαρβάσειν 'ξεχείλισαν οί δρόμοι κι' εμείς δέν 'καταλάβαμε τήν γλύκα της άκόμης, και μένει άνεπίδεκτον εύγενικῆς μαθήσεως τό βάρβαρον και πρόστυχον τής ταπεινῆς μας φύσεως.

Φ.—'Αχ! άς 'μπορούσα νά χωθῶ μέσ 'στάδεκα μας Ταμεία... εἶναι 'ντροπή, βρέ Περικλή, και πρώτης άτιμίας Ρωμηός και σύ νά γεννηθῇς και τέτοιος νά φορήσης χωρίς άνάμνησιν κλειψῆς όπίσω σου ν' αφήσης.

Π.—'Ας εκλεβα τουλάχιστον κανένα δού νικέλινα... μά τούς προγόνους 'ντρέπομαι νά με 'ονομάζουν 'Ελληνα.

Φ.—Πρέπει καλά νά λασπωθῇς και πρώτα νά βρωμήσης αν θέλῃς ύστερα και σύ σάν κι' άλλους νά μυρίσης, κι' όπως πολλά μυρωδικά μέσ' από βρώμικς βγαίνουν έτσι κι' αυτοί που λαχταροῦν έπίσημοι νά γένουν

πρώτα βρωμῶνε κι' ύστερα σκορπίζουν μυρωδιές κι' εἰς όσους δέν λασπόνονται μοιράζουν καρυδιές.

Π.—Μά δέν μοῦ λές 'στῆς 'Αλεπούς έπήγες τό κνήρι τῆς μάχης δ' ο κονιορτός 'στους ούρανους ύψώθη κι' ήκούσθη λέγουσα φωνή ατήν νέαν νίκην ψάλλει κι' άφεύκτως εκπληρόνεται οί τών αἰώνων πόθι, αν ρό και δέλτα εἰς αὐτούς άντί τοῦ θῆτα βάλατε.

Και σάν γυρίζαν άπ' εκεί με σηκωμένη μύτη κάποια καρότσα 'πρόβαλε με τόν Μητροπολίτη, κι' όλοι σ' αὐτό τό θέαμα 'ρωτοῦσαν μ' ένα στόμα τί 'γύρευε 'στήν 'Αλεπού κι' ο Γερμανός άκούμα, και κατ' άρχάς ένόμισαν τών θεατῶν τά πλήθη πώς τόν εκάλεσαν κι' αὐτόν τήν 'Αλεπού νά πιάσει, κατόπιν όμως, Περικλή, τό πρόβλημα έλύθη κι' είπαν πώς τόν επήρανε μαζί νά τούς διαβάσει.

'Αλλ' όμως κι' άλλη έτυχε παρατά νά συμπίση και κόσμος έτρεξε πολὺς στεφάνια ν' άποθέση 'στό μνημ' άρχαίου στρατηγοῦ, εἰς τοῦ Καραϊσκάκη, κι' είπαν και 'τόν Διαδόχο νά κουρασθῇ λιγάκι και νά προσφέρῃ 'τόν νεκρόν τόν ύψηλόν του φόρον κι' εκείνος δια λέξεων τούς είπε παρηγόρων :

«δέν εύκαιρῶ στεφάνωμα τοῦ στρατηγοῦ νά κάμω, άνάγκη πρὸς τόν θράμβον τῆς 'Αλεπούς νά δράμω, άλλοιῶς ο κόσμος τῆς Αὐλῆς σπουδαίως θα θυμώσει, πλὴν στέψετε κι' εκ μέρους μου τόν γέροντα παππῆ, κι' αν ή μεγάλη του σκιά ποθῇ νά με 'ανταμώσει είπητε της παρακαλῶ αλθῇ 'στήν 'Αλεπού.»

'Αφοῦ λοιπόν ύμνήθησαν τών μαχητῶν αἱ νίκαι κι' έγύρισε 'στό σπῆτι του καθεῖς άλευρωμένος, ο Βασιλεὺς φαμελικῶς 'στή Σφακτηρία 'μπῆκε με τά δεινά τῆς 'Αλεπούς πολὺ βεβαρυμένος, και περί λύχνων και φανῶν έσπερινῶν άφας πρὸς τό 'Ηραϊόν έσπευσε για τας άνασκαφάς, και μάθε πώς κι' αν φλέγεται τήν 'Αλεπού νά πικνῇ, μά και τήν αρχαιότητα ποτέ του δέν ξεχνάει, και τώρα τώρα μάλιστα τοῦ ρέκτη Βασιλῆ μεράκι τοῦ κατήντησε ή δόξα ή παληά, γιατί τήν νέα, Περικλή, καθώς τό ζέρουν κι' άλλοι, μαζί μας τήν παράφαγε κι' αὐτός με τό κουτάλι.

'Εκεί λοιπόν τάρχατα μας οί Βασιλεῖς 'καμάρωσαν κι' ο Βασιλεὺς δέν έπαυε τῆς πέτραις νά μετρή, και δύο νέοι 'Ελληνες εκ πείνας τά 'κακάρωσαν, ο μὲν 'στήν Κοντοβάτσινα, ο δέ 'στά Φιλιατρά.

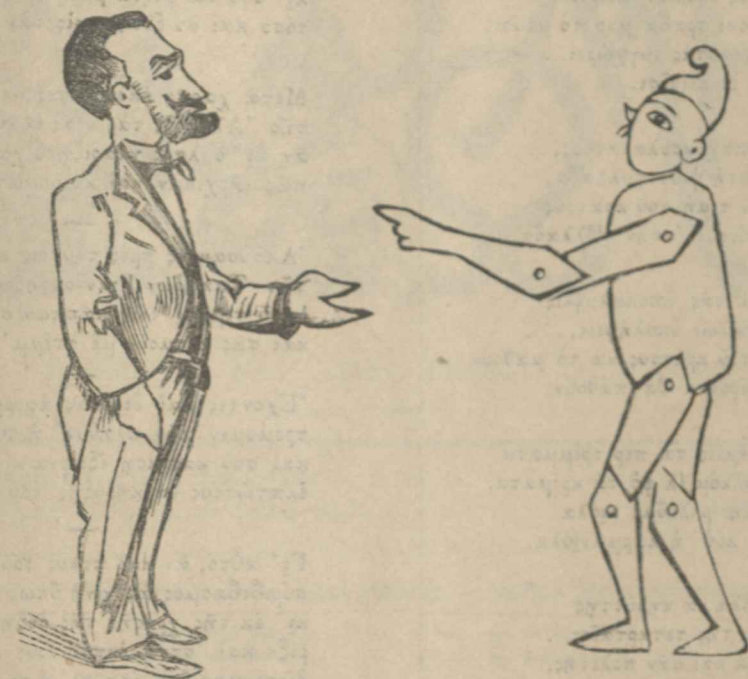
Και τώρα δός μου 'γρήγορα τό τακτικό μπαγαλωμα.

Π.—'Ορσε λοιπόν, βρέ Φασουλῆ, με ξύλο και με σάρμα.

'Αχολος ο πολὺς κι' ο Πραῖτωρ Φασουλῆς.

Φ.—'Εξ δλης τῆς καρδίας μου άθῶον σέ κηρύττω και βγάξω τό καπέλο μου και σου φωνάξω ζήτω, κι' ως έφαλεν ο Πίνδαρος τούς 'Ολυμπιονίκας έπιθυμεί κι' ο Φασουλῆς με φόρμιγγας νά ψάλλη έναν που ξεκοκάλισε τας παρακαταθήκας κι' έχόρτασε κι' έγλέντισε κι' ιδῶθε πῶς κι' άλλοι.

Δέν είσαι σύ κατάδικος, άλλ' ένας μάρτυς ήρωας, κι' έχω πολλήν διάθεσιν κι' εγώ νά σε 'θαυμάσω, κι' άμέσως τό παρασήμον εκείνο τοῦ Σωτήρος εἰς τά γενναῖα στήθη σου θακρύζων νά κρεμάσω.

Σ' έμένα δέν χρειάζεται... σύ πρέπει νά τό φέρῃς, όπου τήν έκθαρβάσειν ένόησες και ξέρεις.

Εὐτῆς έκθαρβάσεως τό γέννημα και θρέμμα μίμ περιφρονήσεως 'στους δικαστάς σου βλέμμα... σύ πρέπου Μεγαλόσταυροι κι' έγκώμια και ὠδρα κι' αν πάρ' ή έκθαρβάσις καθήρορ σάν τώρα, θλῶν καιροί, κατάδικε, παρ' όλων έξομνουμενοι, που σύ θα γίνῃς δικαστής κι' εμείς κατηγορούμενοι.

Τότε θα γίνετ' έμπαιγμός τών δικαστῶν και γλῆνη εἰς οί βλακέντιος, που δέν 'μπορεῖ νά κλέβη, και τότε για τούς ύπαδούς τῆς όπισθοδρομῆσεως, που νηστικοί τυλίγονται 'στῆς φτώχειας των τὰ ράχη, νηδμηρόν έντάλματα θα βγαίνουν φυλακίσεως από τήν εύγενείαν σου κι' από τόν Πατσουράκη.

Τότε καθεῖς υπάλληλος τοῦ τόπου τοῦ κουφλούζη 'ανοίγῃ μοδιστράδικα με τήν κυρίαν Γκιουζή, τότε κι' εγώ 'στόν γαῖδαρο θα κάτσω πισοκάπουλα, τότε πολλοί τό πᾶ ντε κάτρ μαζί σου θα χορεύουν, οί δικασταί 'στας εἰρας των θα κόβουνε τήν τράπουλα και τὰ κορίτσια χαρίσμα θα τὰ διακορεύουν.

Τότε καθεῖς παστρικός τήν κάπα του θα στρώθῃ, κι' ή Θέμις όλων τών κλεπτῶν θα βγαίνῃ κουδινιάντα, κι' αὐτός που δέν όρκίζεται πῶς κάτι θα σουφρώθῃ τῆς φήρης τό δικαίωμα θα χάνῃ μιὰ για πάντα, και 'τόν κοινόν περίγειον εἰσεῖνός θ' άφίνεται, κι' άλλος λόγος μασκάρης και τών σκυλιῶν θα γίνεται.

Τότε καθεῖς πατόκορρα τό παρελθόν θα 'βρίξῃ, τότε κι' ο μύσχος θα βρωμῇ κι' ο βούρκος θα μυρίξῃ, τότε και μες 'στά σύνορα και πέραν τών συνόρων και τό 'δικό σου τόνομα θα τόχουν για καμάρι.

και μέσα 'στήν κοιλάδ' αὐτῆν τών άσελγῶν Γομῶρων κανένα δέν θα 'βρίσκεται παλχοῦ συρμού γομάρι.

'Οποῖος κόσμος άγαθός κι' εύτυχισμένος αληθῶς, εκείν' οί πατριῶται, όπου θα ζοῦν ως τότε.

Κι' εγώ δέν εἶναι δυνατὸν τό κρατος ν' άπαύσῃ τσιούτων νέων πολιτῶν κι' από γράν νά κλάσω.

'Ισως τότε πιά κι' εγώ, που πολλά μυρωδιὰ νά ταράξω νά σουφρώσω και 'λαμῶ νά σαρώσω.

'Ορθῶς επήρανες και περιόρῃς πάντας κι' επίτρεψε κατάδικε, λιθάνι νά σου κάψω και τών ύπαδῶν σου νά λίσω τους ιμάντας, και για τούς τῆς αὐλῆς σου νά κάψω και νά ράψω.

Δέν πᾶσαι κάτω τροπαλῶς τῆς κηλῆς νά κάψῃς κι' ὠσῇς προγόνους, και συ τῶν νεώτερων γένος, όλων το πνεῦμα κι' ή φωνή 'στήν μνήμη σου θα στρέψῃ και θα σέ 'βοῦνεν μισογὰ που έκλῆψες ὀλίγο, τῶν δ' άπογόνων τῆς σὺλῆ με δάρα θα σέ σπῇ καθεῖς κι' εμείς τῶν γέννημα τοῦ Καραῖ και Καραῖ.

Κι' αν λές αλήθεια και εἶς μόνος σου νά φάῃς μά κι' άλλοι 'στῆς εμάκης σου 'μπερδύτηκαν αὐταῖς γι' αὐτό, κλεισά κατάδικε, ποῖς μὴ γολοσκάνῃς, για τήν κηλῆν δόξα κρὸ και σύ μόνος σου νά φάῃς.

Τούς συναδέλφους τούς τρανούς ἐξ ὑψηλοῦ θεώρει
καὶ μέσ' ὅτ' αὖ μοῦτρα φτύνει με καὶ τράβα μου τὸ μοῦσι,
κι' ἂν ἐδικάσθης ἄδικα, τοὺς δικαστὰς συγχώρει...
ἄφες αὐτοῖς, οὐκ εἶδασι καθόλου τί ποιοῦσι.

Μὴ θέλῃς νὰ συκοφαντῇς τοὺς παχυμουλαράτους,
γιὰ τοὺτους δεῖξου νὰ φανῇς σωστὴ ψευτοφυλλάδα,
πρέπει νὰ λέμε πάντοτε γιὰ τὴν τιμὴ τοῦ κράτους
πῶς μόνον οἱ πολὺ μικροὶ συφρόνουν ὅτ' ἐν Ἑλλάδα.

Μέ τὰ πολλὰ τὰ σκάνδαλα καὶ τὰς ἀποκαλύψεις
δὲν πρέπει νὰ πληγώνωνται μεγάλων ὑπολήψεις,
γιατί 'μπορεῖ κι' οἱ δανεισταὶ τοῦ κράτους νὰ τὸ μάθουν
καὶ τότε τὰ σπουδαῖα μας συμφέροντα θὰ πάθουν.

Γι' αὐτὸ λοιπόν, κατὰδικε, κι' ἐμεῖς τὰ περιτρίμματα
ἅς πέρνωμε ὅτ' ἐν ῥάχη μας τῶν κόμ' ἰλ φὸ τὰ κρίματα,
τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς ἅς μὴ 'μιλοῦμε κρύφα
γιατί 'μπορεῖ τὸν κόκα μας νὰ κόψ' ἡ καρμανιόλα.

Πανάμωμον τὴν Θέμιδα καθ' ὅλα νὰ κηρύττης
καὶ νὰ σὲ πιάνῃ πυρετὸς ἐμπρός της τεταρταῖος...
σὲ συγχωρῶ σὰν ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ σὰν πολίτης,
μηδὲ κι' ὁ πρῶτος εἶσαι σύ, μηδὲ κι' ὁ τελευταῖος.

Κι' ἂν μ' ἐρωτᾷς καλὰ καλὰ, νομίζω κουταμάρα
τόσον παρὰ γιὰ φυλακαῖς τὸ κράτος νὰ 'ξωδεύῃ
ἐνὸς καθε παστρική ἀφεντομουτσουάρα
ἔξω ἀπὸ τὰ κάτεργα μ' ἐκεῖνο κοροῖδεύει.

Καὶ τώρα, σὲ παρακαλῶ, λυπήσου με κι' ἐμένα,
κι' ἂν τίποτα σ' ἀπέμεινε ἀπὸ τὰ φαγωμένα
εἰς τίτλους, εἰς χρεώγραφα, εἰς μετρητὰ κι' εἰς εἶδος,
στεῖλε το δῶρο ὅτ' ἐν γιορτῇ τῆς δεκαετηρίδος.

Τῶν δανειστῶν ἡ σπεῖρα πρὸς τὸν κλεινὸν Σωτήρα.

Ἐμάθαμε μὲ τόσην ἀπορίαν
πῶς πάλι σὲ παράσφιζε ἡ κρίσις,
κι' ἐκπτωτον τὴν μεγάλην ἑταιρείαν
τοῦ Πειραιῶς ἐκήρυξες Λαρίσσης.

Ἐμάθαμε πῶς χάσκει καὶ τὸ κράτος
πρὸ νέου σωτηρίου κατορθώματος,
πῶς δηλαδὴ ἐκήρυξες ἐσχάτως
ἐκπτωτον τοῦ μεγάλου ἀξιωματοῦ
τὸν Βουλευτὴ τὸν Τάκη τὸν Γιαννούση,
προτοῦ τὴν καταδίκην του ν' ἀκούσῃ.

Ἐμάθαμε τὰ δόντια πῶς θὰ τριξῇς,
κι' ἂν δυνατὴ σὲ πιᾷ σὲ στενοχώρια
ἐκπτωτον ἐκ τοῦ θρόνου θὰ κηρύξῃς
καὶ τὴν Βασιλισσά μας τὴν Βιτώρια.

Ἰδόντες πῶς σ' ἐπρόσβαλε καινούρια
περίεργος ἀσθένεια καὶ φούρις,
πῶς κι' οἱ πιστοὶ τοὺς φόβους των δὲν κρύπτουν
ὅτι 'μπορεῖς ντυνιᾶ νὰ ξεπατώσῃς.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κοινοτὸς πολὺς.

κι' ὅσο τὰ φόντα βλέπεις πῶς ἐκπίπτουν
τόσο καὶ σὺ ξεσπᾷς εἰς τὰς ἐκπτώσεις.

Μετὰ χαρᾶς ἀκούσαντες μεγάλης
τῆς Ἀλεπούς τὰς νέας ἐκστρατείας,
ἂν κι' ὁ λαὸς γκαρίζῃ ὁ χαμᾶλης
πῶς ἄρχισαν καὶ κρούσματ' αἰτίας.

Ἀκούσαντες πρὸς τούτοις καὶ τὰς δίκας
τῶν Τάκηδων Γιαννούσηδων κι' Ἀχόλων,
ὅπου τιμοῦν τῶν πάππων σας τὰς θήκας
καὶ σὰς κοσμοῦν μὲ στέμμ' ἀκτινοδόλων.

Ἐχοντες καὶ δικαίως ἀφορμὰς
τρέμομεν μὴν πληθύν' ἡ συμφορὰ μας,
καὶ σοῦ καπνίσῃ ἔξαφνα κι' ἐμᾶς
ἐκπτώτους νὰ κηρύξῃς τοῦ παρὰ μας.

Γι' αὐτὸ, ἂν καὶ πολὺς σοῦ πέφτῃ κόπος,
συμβιβασμὸς ἅς γίνῃ ὅπως ὅπως,
κι' ἐκ τῆς χρυσῆς τῆς δοξῆς σου νεφέλης
ρίξῃ καὶ ὅτ' ἐκπτώτους ἔνα μάτι,
δῶσε μας ὅσα ὅσα κι' ὅ,τι θέλεις
κι' ἐμεῖς θὰ σοῦ φωνάξωμε σπολλάτη.

Ἀλλέως, σὶρ Μυλλόρδε, θ' ἀπομείνης
ἐκπτωτος τῆς μουρλουζᾶς λορδοσύνης,
καὶ δίχως νὰ τὸ θέλῃς θὰ σὲ κάνωμε
νὰ θυμηθῇς ἀρχαῖο ἐπεισόδιο,
τοῦ Νίκολσων ἐκεῖνο, καὶ θὰ βάνωμε
τὸν κάθε Ρῶκ καὶ Λασκαρὶ καὶ Ρόδιο
ἀντὶ τοῦ νέου ὕμνου ὅτ' Ἀπόλλωνα
τὸν ἰδικόν μας ὕμνον ν' ἀνακρούσῃς,
ποῦ νὰ σεισθοῦν τεμένη χρυσοκόλωνα
κι' οἱ πρόγονοι νὰ 'βγοῦν νὰ τὸν ἀκούσῃς.

Καὶ τότε ὅτ' ἐν Ἀθήνῃ θ' ἀριθάρωμε
κι' ἀφοῦ τὸ πορτομνὲ μας πρῶτα κρύψωμε
τὸν ὕμνον ὅτ' Ἀπόλλωνα θὰ πάρωμε
κι' εἰς ὅλων σας τὰ μοῦτρα θὰ τὸν τριψώμε.

Καὶ ὁλέγας ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἦλθαν καὶ τὰ νομίσματα εἰς τοὺς Ἀθονοπούλους,
ὅλα τοῦ πρέχοντος συμμοῦ γι' ἀφέντες καὶ δούλους,
ἦλθαν γραβάται καὶ παλὰ καὶ γάντια καὶ μαντύλα,
ἦλθαν ποικιλίας καὶ ποικιλίας, καὶ τί δὲν ἦλθε ῥῶτα...
μπαστούνια καὶ ποικιλίας, καὶ τί δὲν ἦλθε ῥῶτα...
πολλῶν κυρίων ἀναψαν ἀμέσως τὰ καντύνια
καὶ τρέχουν μὲ τὰ τέσσερα πόδες νὰ τὰ πᾶθῃ πρῶτα...
Πῶ! πῶ! στολίδι ζηλευτὰ μὲ μάσχα καὶ κανέλας
κι' ἐσώβραχα μεταξὺ καὶ καλτσῆς καὶ πανέλας...
γιὰ τῶν μεγάλων ντιστεγνέ το πλούσιον συναρ...
ἐκεῖν' οἱ Ἀθονοπούλοι δὲν κάνουν καὶ νισάρι.

Φῶς ἐκ τῶν ἐνθόν, Πλάτωνος Ἀρακούλη συγγραφή
ποῦ πάντα πρὸς τὴν ἐσωθεν φιλοσοφίαν ῥέπει,
γλαφυροτάτη, πάγκαλος, τὰ μάλιστα σοφὴ,
τὸν κόσμον δὲ τοῦ πνεύματος καθόλου ἀποβλέπει,
κι' αὐτὸν τῆς ἀνθρωπότητος ἀκακέρτατον φάρμακον
Μεθαδρίον ἐκδίδεται ἀντὶ δραχμῶν τεσσάρων.